

души турци и молилъ разрѣшение да не атакува порано отъ пристигането на новитѣ подкрѣпления».

. Да, дѣйствително, че къмъ това врѣме въ Плъвенъ имаше само 20,000 хиляди турци и бѣха вече за руситѣ много; а какво щѣше да бжде, ако дѣйствително бѣха 50,000?

Това мнѣние на барона Криденера не е ли най-добрата похвала за нашитѣ герои-солдати и тѣхнитѣ доблестни офицери?

Но да се върнемъ къмъ разказа на руския полковникъ:

«На 18 юлий, въ 5 ч. сутринята ние бѣхме вече на крака. Врѣмето бѣше ужасно. Валѣше нѣщо прилично на ситна градушка съ дъждъ (pluie glaciale). Въ назначения часъ, войскитѣ се дигнаха отъ бивацѣ си и, пазяйки тишината, трѣгнаха по разкалената почва за къмъ опрѣдѣленитѣ имъ пунктове. Всички бѣхме сериозни и огрижени. Мнозина отъ насъ не можиха да се удържатъ да си не вспомнятъ твърдѣ извѣстнитѣ въ Русия стихове отъ Севастопольската поезия:

«Какъ восьмою сентября

«Насъ нелекая несла

«Горы занимать».

. Този литературенъ трудъ на полковника Вонлярлярски, така «естественъ», толкова много съвършенъ въ своята велика простота, прави — за тази частъ на книгата ми — твърдѣ лесна моята критическа работа, като ми доставлява подробноститѣ, които, макаръ че отчасти ми сж извѣстни, но все пакъ се нуждаятъ отъ потвърждение, което е и направено по такъвъ единъ приятенъ начинъ.

Отъ по-горѣизложенитѣ редове ясно се вижда, че руското висше началство е искало à tout prix да повали